

Omegn. Hvorvidt han er gaaet ind paa Betingelser for at faae Tilladelse til at praktisere, er mig ubekjendt; kun det veed jeg, at der har været forhandlet imellem Kultusministeriet og Justitsministeriet angaaende de Fordringer; der skulde kunne stilles til ham, om den Maade, hvorpaa Examen skulde ordnes, og jeg troer ikke at tage fejl, naar jeg siger, at man ved denne Ordning har taget et skyldigt Hensyn til, at Fordringerne ikke blive for store; om han imidlertid vil underkaste sig eller har underkastet sig Examen, det veed jeg ikke. Jeg kan ogsaa oplyse, at han, som forøvrigt er dømt ved Højesteret til Fængselsstraf for gjentaget Dvafsalveri, har faaet Udsættelse med Straffens Execution i 6 Maanedes, hvorfor jeg antager, at det er hans Mening at ville underkaste sig Examen, og man fordrer altsaa ikke Mere af ham, end hvad han troer at kunne tilfredsstille. — Jeg havde ønsket, at den ærede Forespørger i den Omstændighed, at den Præst, som han henlebede Opmærksomheden paa, ikke er bleven tiltalt, vilde have været tilbøielig til at see en Stadfæstelse af det, som jeg troer virkelig er Tilfældet, at man ikke i nogen høj Grad bringer Straffebestemmelserne angaaende Dvafsalveri til Udførelse. Forøvrigt vil jeg tilføje, at Forordningen foreskriver Straf for Dvafsalvere, men ikke for Andre; men i ethvert Tilfælde troer jeg, at den ærede Forespørger i den omtalte Omstændighed burde have seet et Beviis for, at de omhandlede Lovovertrædelser ikke ere af den Slags, som med nogen sær Over forfølges. — Den ærede Forespørger udtalte, at han vilde ønske, at man i det Mindste vilde give en Mand Tilladelse til at søge til en Dvafsalver, naar han forgjæves havde søgt om Hjælp hos de autoriserede Ræger. Jeg troer ikke, at dette er en rigtig Maade at betragte Sagen paa; thi her er ikke Tale om nogen Ret for den Enkelte, her er kun Tale om Retten til at praktisere, og det er fra denne Side, jeg mener, at Sagen maa opfattes. Naar en Mand, som har været opgivet af de autoriserede Ræger, søger Hjælp hos en Dvafsalver, en ikke autoriseret Ræge, og denne ikke tager ham i Cuvr for Betaling, saa er jeg overbevist om, at en saadan Raadsførelse og en saadan Rægevirkelse vil kunne foregaae uden

nogensomhelst Frygt for, at det skulde paadrage Vedkommende noget som helst Straffeanstaaelse. Noget Andet vilde det selvfølgelig være, hvis en uautoriseret Rægepracticant ved sin Praxis skulde komme til at anvende Midler, som forværrede den Paagjældendes Sygdom; dette troer jeg ogsaa er en Mulighed, som man kunde suppose ligesaa godt som den anden, at det skulde lykkes ham at helbrede. Altsaa, jeg gjentager det, Sagen er under Overveielse i Justitsministeriet, og det er rimeligt, at i en ikke fjern Fremtid et Lovforslag herom vil blive forelagt i en liberal Retning, og navnlig i samme Retning som den, hvori det er foreslaaet i Norge.

N. Jensen: Det har glædet mig meget at høre, at man i Justitsministeriet er betænkt paa at ordne denne Sag. Hvad den høitagtede Minister i saa Henseende erklærede, var jo forøvrigt affattet i meget ubestemte Udtryk, men hans Stilling som blot fungerende Justitsminister gjør det vel umuligt for ham at udtrykke sig mere bestemt. Der er forskjellige Punkter i hans Foredrag, som jeg skal tillade mig at dvæle et Døielik ved. Den høitagtede Minister anførte saaledes, at den Omstændighed, at man ikke havde fagsøgt den Præst, der havde henviist en Syg til den af mig omtalte Mand, skulde indeholde et Beviis for, at man var lemsældig i Overholdelsen af Dvafsalverilovgivningen. Der troer jeg, at den ærede Minister har udbraget en Slutning, som aldeles ikke holder Stik. Skal denne Omstændighed bevise Noget, beviser den i det Højeste, at man er lemsældig i Overholdelsen af Dvafsalverilovgivningen overfor Præsterne, men ingenlunde at man er lemsældig i Overholdelsen af Dvafsalverilovgivningen ligeoverfor Dvafsalverne. Derhos sagde den ærede Minister, at Loven gik ud paa at straffe Dvafsalvere og ikke Præster. Dette kan jeg ikke indrømme; thi vel foreskrives der ikke bestemte Straffe, som Præster skulle være undergivne; men Lovens Begyndelsesord ere saa klare, at der ikke kan være den mindste Tvivl om, at den Præst, der henviser en Syg til en Dvafsalver, handler i Strid med Loven, og at han altsaa maa være hjemfalden til Straf. Lovens Begyndelsesord ere nemlig disse: „Vore Emhedsmænd, især Præ-